

Maliesingel 36

Ze zijn begerig, de mensen die voor mijn ingang stoppen om me te bestuderen. Ik voel ze naar binnen turen, naar de oude hoge plafonds en de eikenhouten vloeren. Ze verlangen, ze verbeelden, ze verzuchten. Ik ben verworpen tot een statussymbool, een etalage van rijkdom en welvaart.

De tijd heeft me laten overleven. De mensen hebben me verfraaid, veranderd, vermomd. Ze hebben zich verankerd in mijn muren. Ze komen en ze gaan, verruilen Monet voor Mondriaan, slopen de oude haard eruit, bikken tegeltjes van de badkamervloer. Ooit zat het me dwars: nu doen ze maar. Ik heb het nauwelijks meer door. Vroeger, toen ik net stond, wist ik van ieder kind onder mijn dak welke verhaaltjes ze het liefst hoorden voor het slapengaan en herkende ik het blaffen van de gezinshond op meters afstand. Nu zou ik je niet kunnen vertellen hoe de mensen onder mijn dak heten.

Seizoenen glijden langs me heen. De regen spoelt mijn ramen schoon, de zon verbleekt de kozijnen. 's Zomers staan mijn achterdeuren wagenwijd open, 's winters schitteren de lampjes van de kerstboom de donkere nacht buiten mijn bereik tegemoet. Ik raak de dagen, de maanden, de jaren kwijt. Hun sporen beklijven niet.

Ik weet niet wat voor dag het is als er iemand blijft staan op de stoep voor mijn deur. Ze keurt me geen blik waardig, ondanks mijn uitnodigende open ramen. Haar desinteresse trekt me uit mijn sluimer. Ik voel een briesje van buiten door me heen waaien, de geur van dor gras en zonnebrandcrème verspreidt zich in al mijn hoekjes en kieren. Ze buigt zich naar de stoep, alsof ze iets is verloren. Ik buig met haar mee, zie wat zij ziet.

Haar vingers glijden over de twee kleine gouden steentjes die zorgvuldig tussen het trottoir genesteld liggen. Haar vingers krommen zich, alsof ze de gegraveerde letters zo kan vastpakken. Struikelsteentjes, noemen voorbijgangers ze. Ik weet nog hoe het is gegaan. Haastige stappen, een jas die niet werd uitgetrokken. Gedempte stemmen. De mannen werden niet allebei tegelijk weggehaald, maar één voor één. Klarlichte, troosteloze dagen. Tranen die over mijn vloeren druppelden en zich in me vastbeten. Wij, de achterblijvers.

Wanneer ze opkijkt, zie ik haar gezicht voor het eerst. De lijnen erin zijn zacht, gedragen. Haar jaren zijn moeilijk te tellen. Te oud om hier voor het eerst te komen, denk ik. Of misschien juist nu pas oud genoeg.

Het zijn haar ogen die mijn ramen doen trillen in hun sponningen. Ze liggen diep, in de schaduwen van wat ze met zich meedraagt. Haar blik is doortastend, maar zacht, open. Alsof de wereld, ondanks al haar duisternis en al haar verval, toch nog genoeg te bieden heeft. Ik herken die manier van kijken. Hij trad de mensen op dezelfde manier tegemoet, zelfs de laatste keer dat hij mijn deur opende.

Sommige afwezigheden zijn een leven lang onderweg.

Ze komt overeind. Vanuit het park, aan de overkant van mijn stoep, komt er een jong iemand aangelopen. Lang, bruin haar, een parelketting net zichtbaar boven de knoopjes van een gebloemd overhemd.

‘Omi!’

Ze draait zich om en opent haar armen breed. Haar lach weerkaatst door mijn stille ruimtes.
Ze omhelzen elkaar, houden zich stevig aan elkaar vast.

Ik kijk ze na terwijl ze samen wegllopen. Ze gaan verder, naar een ander huis. Een huis waar de deur altijd open staat.